

Transmetre la fe sense manual d'instruccions

En aquesta jornada de la castanyada volem treballar la prioritat per aquest curs 2018–2019: la Iniciació, però no tant en el seu aspecte d'acompanyament dels nous militants, sinó en l'aspecte evangelitzador del Món Obrer, que és a més, l'objectiu fonamental de l'ACO.

És allò que dona sentit a la nostra vida a la gent que ens envolta, tenint en compte especialment el món del treball: companys de feina i de lluita, veïns, persones vulnerables o que pateixen pel motiu que sigui. I, naturalment, la família.

Però esdevenir transparents per deixar passar la Bona Notícia de Jesús a través nostre no sempre és fàcil i hi intervenen molts elements: la nostra coherència entre fe i vida, plena sovint d'esquerdes; l'autenticitat i la gratuïtat del nostre interès per la gent que ens envolta; **la nostra capacitat de saber explicar de forma senzilla què és la fe per a nosaltres...** Però també la receptivitat dels nostres interlocutors, companys i veïns; **el seu llenguatge cultural (que ha de connectar ni que sigui una mica amb el nostre)**; la interpretació que ells fan d'allò que nosaltres intentem testimoniar (i que pot ser ben diferent de la que nosaltres pensem que és) i, és clar, la seva llibertat. I, també, l'acompanyament de l'Esperit, que sempre hi és.

Sense una espurna d'aquesta transmissió no hi ha iniciació. Perquè la iniciació comença quan hi ha set d'alguna cosa.

La tradició de l'ACO, sorgida en un moment en què hi havia pràcticament una única cultura religiosa (les minories eren molt petites), un coneixement general del cristianisme (encara que inclogués un rebuig per part de molta gent) i un discurs triomfant de l'Església molt al costat del poder, és una tradició de testimoniar la fe a través de l'acció i del compromís obrer i amb els més vulnerables.

Ara, però, els reptes són molt diferents: les religions en general estan molt més desprestigiades (sobretot la catòlica i la musulmana); l'Església ha perdut molt de poder; la societat és molt més plural i molta gent no sap qui és Jesús. Per no dir que la classe obrera també està molt fragmentada. El testimoni en l'acció és necessari, però, n'hi ha prou? Sabem expressar bé qui és Jesús per a nosaltres? En parlem?

Aquesta és la qüestió que volem compartir en aquesta castanyada.

Hem pensat que fora bo tenir com a referents, maneres de fer-ho, diferents a la nostra habitual.

La primera que volem tenir present és la de Maria del Mar Albajar a la darrera Jornada General del 12 d'octubre. L'abadessa ens va parlar en un llenguatge molt entenedor, clar i atractiu de com va ser la iniciació que feia Jesús. Ens va dir que Ell, no parlava de si mateix, sinó del Regne de Deu, com un *Shalom* és a dir com una promesa, que es pot traduir com tranquil·litat, salvació, salut, benestar econòmic, descendència, felicitat.

Ens va dir que tota persona té aquest desig de felicitat, d'estar en harmonia entre la creació i el creixement de la persona humana lliure i sense obstacles. I això ho permet la justícia, en

relació a diferents pols a la vegada, justícia de mi amb els altres, justícia amb Déu i justícia amb la natura.

Va dir que el benestar, la felicitat, no serà mai eliminar persones, ni problemes creats per persones, ni fer fora a persones, ni aconseguir coses, ni fer tot bé, ni tenir moltes coses. La felicitat és estar, és relació. I això ens dona la mesura de la felicitat.

Quan parlem del Regne de Déu, parlem de Felicitat, parlem de relació, d'obrir-nos als altres a Déu a la natura.

Aquesta relació té un element totalment necessari, **la gratuïtat**, sense esperar retribucions, sense altres expectatives al darrera. El fem pel gust de fer-ho, com fruit de la nostra llibertat. És un element essencial en la relació que Déu ens proposa com a resposta al desig més profund de ser persona.

En aquest ambient de gratuïtat puc fer dues coses. La primera, autorreceptió, de com som en realitat, és quelcom rebut, no aconseguit, com proposa el capitalisme, és aprendre a acceptar com som sense posar condicions, ni excuses. Si som capaços d'acceptar-nos sense límits serem capaços de donar-nos sense límits. La segona cosa l'autodonació, no de les meves possessions sinó del que faig. Compartir com vivim la vida, la meva forma de patir la vida. El que realment som.

Per arribar a aquestes dues coses és necessari la Conversió i el Creure. Hem d'anar més enllà de la meva forma de veure les coses, sortir de la nostra zona de confort. Hem de creure que Déu ens vol tal com soc, perquè soc un do i l'hem de creure experiencialment, per sortir de la meva zona raonable a la zona de la gratuïtat.

Aquesta invitació a autoacceptar-me i autodonar-me, l'hem de fer en el moment que vivim, no en el futur, podem canviar el present.

Aquestes paraules ens han d'invitar a fer iniciació, però, no ens dona la recepta de com fer-ho, això és cosa de l'ACO, és cosa nostra.

L'altre referent que proposem és molt diferent. Són dos vídeos, d'uns youtubers. No pas perquè els haguem d'imitar, sinó com a provocació de com ho fan o com s'expressen o com a model de com es pot parlar de Déu aprofitant qualsevol recurs, que se'ns presenti.

El primer és part del vídeo titulat, "¿Te puedes enamorar siendo sacerdote?", que hem retallat una mica per ajustar-lo al temps del que disposem. El segon "El silencio de Dios. Análisis de un sacerdote católico" que comenta una cançó. També hem retallat la segona estrofa i els comentaris, per la mateixa raó del temps disponible.

Després acabarem amb el treball de grups, responent a unes preguntes i abans de compartir castanyes, farem la posada en comú, que haurà de ser breu i per això us demanem que ens feu arribar un únic aspecte que trieu de cada pregunta.

- Com transmetem habitualment allò que vivim amb intensitat? (sobre la família, sobre la música, sobre la natura, sobre el futbol...)
- Què volem transmetre? Una idea de Déu, una experiència de Déu, una esperança, una espiritualitat? Com ho vivim? Com ho transmetem?

- Quines dificultats tenim per viure la nostra fe? Per parlar de la nostra fe? Per estimar els altres?
- Quins són els moments en què podem compartir millor allò que vivim? Per què?